

JULES VERNE

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΥΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν διήρκεσεν ἡ συνομιλία αὕτη ἐν ἱεραῖς ἐκ μέρους τοῦ ἑνός, ἐν ἀπειλαῖς ἐκ μέρους τοῦ ἑτέρου. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἔρωτος, ὃν ὁ Νικόλαος Στάρκος ἔτρεφε πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐλιζούνδου· ὄχι βέβαια! Ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐκατομμυρίων, ὃν ὁ ἄνθρωπος ἐπεθύμει τὴν ἐντελὴ κατοχὴν καὶ οὐδὲν ἐπιχείρημα θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ σκοπομένου.

Ἡ Ἀδρίνη οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τὴν ἔλευσιν τοῦ πλοίαρχου, τῆς Καρύστας ἐπιστολῆς· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ πατὴρ τῆς τῇ ἐφαινετο μᾶλλον τεθλιμμένος, κατηφέστερος τοῦ συνήθους, ὥσπερ κατεβλήθη ὑπὸ μυστικῆς μερίμνης. Ἐπίσης δὲ, ὅτε ὁ Στάρκος παρυσιασθῇ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ συναίσθημά τι ζωηρᾶς ἀνησυχίας. Ὅντως, ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, καθότι τὸν εἶδε πολλάκις ἐλθόντα κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ πολέμου ἔτη, καὶ ὅστις τῇ ἐνέπνεεν ἀντιπάθειαν, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ὁ τρόπος δι' οὗ τὴν παρετήρει, δὲν ἦτο πολὺ εὐάρεστος, καίτοι δὲν τῇ εἶχεν ἀπευθύνει ποτὲ ἢ λόγους ἀσημάντους, ὡς θὰ ἔπραττεν ἕκαστος τῶν συνήθων πελατῶν τοῦ καταστήματος. Δὲν ἔλειπεν ὅμως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι πάντοτε μετὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ, ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἐπὶ τινα χρόνον ἔρμειον καταπτώσεως ἡθικῆς, ἀναμίκτου μετὰ φρίκης. Ἐντεῦθεν ἡ πρὸς τὸν Στάρκον ἀντιπάθειά τῆς, ἣν οὐδὲν μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστο· ἐδικαιολόγει. Εἰσέτι ὅμως δὲν εἶχε κάμει διόλου λόγον εἰς τὸν Ἐρρίκον περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὁ δεσμός, ὅστις συνέδεεν αὐτὸν μετὰ τοῦ τραπεζίκου γραφείου, δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ δεσμός ὑποθέσεων· περὶ δὲ τῶν ὑποθέσεων τοῦ

Ἐλιζούνδου, ὃν ἄλλως τε ἠγνόει τὴν φύσιν, οὐδέποτε ἐγένετο λόγος ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι των. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς λοιπὸν δὲν ἐγνώριζεν οὐδεμίαν τῶν σχέσεων, αἵτινες ὑφίσταντο, οὐ μόνον μεταξὺ τοῦ τραπεζίτου καὶ τοῦ Νικολ. Στάρκου, ἀλλ' οὐδὲ μεταξὺ τοῦ πλοίαρχου τούτου καὶ τῆς ἀτρομήτου ἐκείνης γυναικός, ἥς τὴν ζωὴν εἶχε σώσει ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χαϊδαρίου, καὶ τὴν ὁποίαν μόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνδρονίκη ἐγνώριζε. Ἀλλ' ὅπως ἡ Ἀδρίνη, οὕτω καὶ ὁ Ἐαρῆς πολλάκις ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τὸν Στάρκον, καὶ αὐτὸς δὲ τὴν αὐτὴν πρὸς αὐτὸν ἀντιπάθειαν ἠσθάνθη. Μόνον πεποικισμένος δ' αὖ φύσεως ῥωμαλέας καὶ ἀπεφασιστικῆς, δὲ ὑφίστατο δι' ὁμοίου τρόπου τὰ αἰσθήματα ταῦτα. Ἐὰν ἡ Ἀδρίνη ἀπέφευγε τὴν συνάντησιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὁ Ἐαρῆς ἀπεναντίας τὴν ἐπεζητεῖ, ἀναμένων τὴν εὐκαιρίαν « νὰ δυνήθῃ νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ νεφρὰ » ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγε.

— «Βέβαια δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἐσκέπτετο, ἀλλὰ τίς εἶδε, ἴσως τὸ λάβω!»

Ἐκ πάντων λοιπὸν τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ νέα ἐπίσκεψις τοῦ πλοίαρχου τῆς Καρύστας δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν μήτε εἰς τὸν Ἐαρῆν μήτε εἰς τὴν νεανίδα, καὶ ἀληθῆ ἀνακούφισιν ἠσθάνθησαν ὅτε ὁ Νικόλαος Στάρκος, μετὰ συνδιαλέξιν, ἥς οὐδὲν εἶχε γνωσθῇ, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν καὶ ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν λιμένα ἀγούσαν.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Ἐλιζούνδος ἔμεινεν ἐγκλειστος ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του. Δὲν τὸν ἤκουσαν μάλιστα μήτε νὰ κινηθῇ. Ἀλλ' αἱ διαταγαὶ τοῦ ἦσαν ῥηταί· μήτε ἡ κόρη του μήτε ὁ Ἐαρῆς ἠδύναντο νὰ εἰσέλθωσιν, ἂν δὲν τοὺς ἐκάλει ὀνομαστί. Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶχε διαρκέσει πολὺ τὴν φορὰν ταύτην, ἡ ἀδημονία των εἶχε κορυφωθῇ ἀναλόγως τοῦ διαρρευσαντος χρόνου.

Αἶφνης ὁ κωδωνίσκος τοῦ Ἐλιζούνδου ἠκούσθη, — κρότος ἀσθενῆς, προερχόμενος

ἐκ χειρὸς ὀλίγον σταθερᾶς. Ὁ Ξαρῆς ἀπῆντησεν εἰς τὴν κλῆσιν ταύτην ἀνοίξας τὴν θύραν, ἥτις δὲν εἶχεν ἐπικυλισθῆ ἔσωθεν, καὶ εὗρέθη πρὸ τοῦ τραπέζιτου.

«Ὁ Ἐλιζούνδος εὗρίσκετο ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ ἡμιεξηνητημένους, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ὑφισταμένου φρικώδη καθ' ἑαυτοῦ πάλιν. Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὸν Ξαρῆ, ὥσπερ ἐδοκίμαζε τίνα κόπον ὅπως τὸν ἀναγνωρίσῃ, καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου·

— «Ἡ Ἀδζίνη;.....» εἶπε διὰ πνιγυμένης φωνῆς.

Ὁ Ξαρῆς ἔνευσε καταφρατικῶς καὶ ἐξῆλθε. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ νέα κόρη εὗρίσκετο πρὸ τοῦ πατρὸς της.

Ἐκεῖνος, ἄνευ ἐτέρου προοιμίου, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων χαμηλωμένους, τῇ ἔλεγε διὰ φωνῆς ἀλλοιουμένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

— «Ἀδζίνη..... πρέπει νὰ παραιτηθῇς τοῦ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Ἀλβαρέτ γάμου!»

— «Τί λέγετε, πάτερ μου;...ἐφώναζεν ἡ νέα πληγεῖσα ἐν μέσῃ καρδίᾳ.

— «Πρέπει, Ἀδζίνη!» ἐπικνέλασεν ὁ Ἐλιζούνδος.

— «Πάτερ μου, θὰ μοῦ εἰπῇτε διατὶ ἀνακαλεῖτε τὸν λόγον σας;» ἠρώτησεν ἡ νεανίς. «Δὲν συνηθίζω νὰ ἐξετάζω τὰς θελήσεις σας, τὸ γνωρίζετε, καὶ μῆτε τώρα θὰ τὰς ἐξετάσω περισσότερον, ὅποιαι καὶ ἂν ᾖσιν!..... Ἀλλὰ, θὰ μοῖ εἰπῇτε τέλος διὰ τίνα λόγον ὀφείλω νὰ παραιτηθῶ τοῦ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου γάμου μου;»

— «Διότι πρέπει, Ἀδζίνη.....πρέπει νὰ γίνῃς σύζυγος ἄλλου!» ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἐλιζούνδος.

— «Ἄλλου!» ἀπῆντησε, πληγεῖσα οὐχ' ἥτιον σκληρῶς ὑπὸ τοῦ δευτέρου τούτου κτυπήματος. «Καὶ ὁ ἄλλος αὐτός;.....»

— «Εἶναι ὁ πλοίαρχος Στάρκος!»

— «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!.....αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!»

Αἱ λέξεις αὗται ἐξέφυγον ἀκουσίως τὰς χεῖρας τῆς Ἀδζίνης, ἥτις ἐστηρίχθη ἐπὶ

τῆς τραπέζης ἵνα μὴ πέσῃ, καὶ εἶτα μετὰ κινήματος ἀπεχθούς:

— Πάτερ μου, εἶπεν. ὑπάρχει ἐν τῇ διαταγῇ ταύτῃ ἣν μοῖ διδεται, ἀκουσίως σας ἴσως, πράγμα τι ὅπερ διατάζετε νὰ μοῖ ὁμολογήσῃτε.»

— «Μὴ μοῖ ζητῇς τίποτε, ἐφώναζεν ὁ Ἐλιζούνδος, τίποτε!»

— «Τίποτε;.....πάτερ μου!.....» ἔστω!... Ἀλλὰ, ἐάν, διὰ νὰ σὰς ὑπακούσω, δύνάμην νὰ παραιτηθῶ τοῦ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου γάμου μου,.....προτιμῶ ὅμως ν' ἀποθάνω μάλλον, παρὰ.....νὰ γίνω σύζυγος τοῦ Νικολάου Στάρκου!...Δὲν θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσατε!.....»

— «Εἶναι ἀνάγκη, Ἀδζίνη!»

— «Ἀφορᾷ λοιπὸν τὴν εὐτυχίαν μου τοῦτο!» ἐκραύγασεν ἡ νεανίς.

— «Καὶ τὴν ἰδικήν μου τιμὴν!»

— «Ἡ τιμὴ τοῦ Ἐλιζούνδου δύναται νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ ἄλλου ἢ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ μόνο;»

— «Ναί,.....ἐξ ἄλλου!.....Καὶ ὁ ἄλλος οὗτος.....εἶναι ὁ Νικόλαος Στάρκος!»

Καὶ ὁ τραπέζιτης ἠγέρθη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίους τὸ πρόσωπον συνεσταλμένον, ὥσπερ εἶχε πληγῇ ὑπὸ ἀποπληξίας.

Πρὸ τοῦ θαύματος τούτου ἡ Ἀδζίνη ἀνέκτησε πᾶσαν τὴν ἐνεργητικότητά της. Καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, τῇ ἐχρειάζετο διὰ νὰ εἴπῃ στραφεῖσα:

— «Ἔστω πάτερ μου,.....θὰ σὰς ὑπακούσω!»

Ἡ ἀπάντησις αὕτη συνέτριβε διὰ παντὸς αὐτὴν τὴν ζωὴν της, ἀλλ' εἶχεν ἐννοήσει ὅτι φρικτὸν ἐνυπῆρχε μυστήριον εἰς τὰς σχέσεις τοῦ τραπέζιτου μετὰ τοῦ πλοίαρχου τῆς Καρύστας. Εἶχεν ἐννοήσει ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀπεχθοῦς ἐκείνου ἀνθρώπου!.....ὑπέκρυψε λοιπὸν, ἔθυσάσιν ἑαυτήν!.....Ἡ τιμὴ τοῦ πατρὸς της ἀπῆται τὴν θυσίαν ταύτην!

Ὁ Ξαρῆς ἐδέχθη τὴν νεανίδα εἰς τὰς ἀγκάλας του, σχεδὸν λειπόθυμον, καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸν θαλαμὸν της, ἔνθα

ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὰ διατρέξαντα.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ, κατὰ τὸ σῦνθεσις, παρουσιάσθη. Μία τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ γυναικῶν τῷ ἀπῆντησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Ἀδζίνην. Ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν τραπεζίτην,.....ὁ τραπεζίτης δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν Ἐαρή,.....ὁ Ἐαρής ἦτο ἀπών. Ἐπανήλθε λίαν ἀνήσυχος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ποτὲ δὲν τῷ εἶχε δοθῇ ὁμοία ἀπάντησις. Ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν καὶ νὰ περιμενῇ βαθέως ἀγωνιῶν.

Εἰς τὰς ἑξ ἑλαβεν ἐπιστολήν. Παρετήρησε τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἐλιζούνδου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχε τοὺς ἑξῆς μόνον στίχους :

« Ὁ κ. Ἑρρίκος δ' Ἀλβαρέτ παρακαλεῖται νὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ ὑφισταμένην τὴν μέλλουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ τραπεζίτου Ἐλιζούνδου ἔνωσιν τοῦ διὰ λόγους ἐντελῶς ξένους αὐτῷ ὁ γάμος οὗτος δὲν δύναται νὰ συναφθῇ, καὶ ὁ κ. Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ παύσῃ τὰς ἐπισκέψεις του. »

« Ἐλιζούνδος »

Κατ' ἀρχὰς ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς δὲν ἐνόησε τίποτε τῶν ὧν ἀνέγνω. Ἀλλ' ἀναγνούς καὶ ἐκ δευτέρου..... ἔμεινεν ἐννεός ! Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν εἰς τοῦ Ἐλιζούνδου; Πόθεν ἡ μετάγνωσις αὕτη; Τὴν προτεραιάν ἐγένοντο ἀκόμη αἱ διὰ τὸν γάμον τοῦ προετοιμασίαι ! Ὁ τραπεζίτης εἶχε φερθῇ πρὸς αὐτὸν καθὼς πάντοτε. ὡς πρὸς τὴν νέαν κόρην, οὐδὲν ὑπεδήλου ὅτι τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά της εἶχον μεταβληθῇ !

— « Ἀλλὰ, πρὸς τούτοις, ἡ ἐπιστολὴ δὲν φέρει τὴν ὑπογραφήν τῆς Ἀδζίνης. » ἐπανελάμανε. « Φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἐλιζούνδου..... Ὁχι ! ἡ Ἀδζίνη δὲν εἶναι ἐν γνώσει τῶν γραφομένων τοῦ γατροῦ της..... Ἐν ἀγνοίᾳ της μετέβαλλε τὰ σχέδιά του... Διατί;... Ὁδερμίαν ἔδωκα ἀφορμὴν ὥστε νὰ δυνηθῇ..... Ἀ ! ποῖον νὰ ἦνε ἄρα τὸ μεταξύ τῆς Ἀδζίνης καὶ ἐμοῦ ὀρθούμενον πρόσκομμα ! »

Καὶ ἐπειδὴ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τραπεζίτου, τῷ ἔγραψεν :— « Ἐχων ἀπολύτως τὸ δικαίωμα νὰ μάθω τὰς αἰτίας αἰτινες διέρρηξαν τὸν γάμον τοῦτον τὴν παραμονὴν τῆς τελέσεώς του, σὺς παρακαλῶ νὰ με καταστήσητε ἐνήμερον τούτων. » Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἔμεινεν ἀνεὺ ἀπαντήσεως. Ἐγραψε καὶ δευτέραν, καὶ τρίτην ἡ αὐτὴ σιγή. Τότε ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀδζίνην. Τὴν ἐκέλευσεν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτός των, νὰ τῷ ἀπαντήσῃ Ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ νὰ τὸν ἐπανίδῃ !..... Ὁδερμία ἀπάντησις. Προφανές, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖρας της. Ὄφειλε τοῦλάχιστον νὰ τὸ πιστεύῃ, διότι ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα της ὥστε νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι θὰ τῷ ἀπῆντα.

Τότε, ἀπελπισθεὶς, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Ἐαρή· διὸ δὲν κατέλιπε πλέον τὴν Βασιλικὴν ὁδόν. Ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας περιεφέρετο περὶ τὴν οἰκίαν. Ἀνωφελές. Ὁ Ἐαρής, ὑπακούων ἱσως εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ τραπεζίτου, ἱσως εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ἀδζίνης, δὲν ἐξήρχετο πλέον. Παρήλθον οὕτω εἰς ματαίᾳς παρελάσεις ἡ 24ῃ καὶ 25ῃ Ὀκτωβρίου. Ἑρμαῖον ἀγωνιῶν ἀρρήτων ὁ Ἑρρίκος, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε θίξει τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ὁδύνης ! Ἠπατάτο.— Ὀντως, τῇ 26ῃ διεδόθη φήμη ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν πλήξῃ φρικωδέστερον ἔτι· οὐ μόνον ὁ γάμος τοῦ ἦν διερρηγμένος,—διάρρηξις γνωστὴ ἤδη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν,—ἀλλὰ, ἡ Ἀδζίνη ἔμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλον ! Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ἄλλος καὶ ὄχι αὐτός θὰ καθίστατο σύζυγος τῆς Ἀδζίνης !

— « Θὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ! » ἐφώνασε καθ' ἑαυτὸν. « Ὅποιος δὴποτε καὶ ἂν ᾖ, θὰ τὸν γνωρίσω !..... Θὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ !... Θὰ τῷ ὁμιλήσω... καὶ θὰ πράξῃ καλὰ νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ ! »

Καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀντιζηλόν του. Τῷ ὄντι τὸν εἶδεν εἰσερχό-

μενόν εἰς τὸν τραπεζικὸν οἶκον· τὸν ἡκολούθησεν ἐξελθόντα· τὸν κατεσκόπευσε μέχρι τοῦ λιμένος, ἔνθα τὸν περιέμενον ἡ λέμβος του· τὸν εἶδεν ἐπιβιβαζόμενον εἰς τὴν σκαλοβάαν. — Ἦτο ὁ Νικόλαος Στάρκος, ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας.

Τοῦτο συνέβαινε τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου.

Ἐξ ἀσφαλῶν πληροφοριῶν, ἃς κατῴρωσε νὰ λάβῃ, ὁ γάμος αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀδζίνης ἦτο λίαν προσεχής, διότι αἱ προετοιμασίαι ἐγίνοντο πυρετωδῶς. Ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ὤρισθη νὰ γίνῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος τὴν 30 τοῦ μηνός, τὴν αὐτὴν τούτέστιν ἡμέραν καθ' ἣν ἀκριβῶς εἶχεν ὀρισθῇ καὶ ὁ γάμος τοῦ Ἑρρίκου Ἀλβαρέτ. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο ὅτι ὁ νυμφίος δὲν ἦτο αὐτός! Ἦτο ὁ πλοίαρχος οὗτος, ὅστις ἤρχετο ἀγνωστον πόθεν, διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀγνωστον ποῦ!

Πρὸς δὲ τούτοις, ὁ Ἑρρίκος ἔρμαιον μανίας ἦν ἡδυνάτει πλέον νὰ καταστείλῃ, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προκλήσῃ τὸν Στάρκον, νὰ τὸν ἀναζητήσῃ μέχρις αὐτοῦ τοῦ βωμοῦ. Ἐὰν δὲν τὸν ἐφόνευε, θὰ ἐφρονεύετο τοῦλάχιστον αὐτός, καὶ σὺν αὐτῷ θὰ ἐτελειώενεν οὕτως ἡ ἀφόρητος αὐτῇ κατὰστασις! Μάτην ἀνεπόλει ὅτι ἂν ὁ γάμος οὗτος ἐγίνετο, ἐγίνετο τῇ συγκαταθέσει τοῦ Ἐλιζούνδου! Μάτην ἀνελογίζετο ὅτι ὁ διαθέτων τὴν χεῖρα τῆς Ἀδζίνης ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς!

— «Ναί, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται ἐναντίον τῆς προαιρέσεώς της!... Ὑφίσταται πίσειν ἐνουμένη μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου!... Θυσιάζεται!»

Τῇ 28ῃ προσεπᾶθησε νὰ συναντήσῃ τὸν Νικόλαον Στάρκον. Τὸν παρεμόνευσεν ἀποβιβαζόμενον, τὸν παρεμόνευσεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ τραπεζικὸν γραφεῖον. Τὸ πᾶν εἰς μάτην. Καί, ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος γάμος θὰ ἐτελείετο, — δύο ἡμέραι καθ' ἃς ἔπραξε τὰ πάντα ἵνα φθάσῃ μέχρι τῆς νεάνιδος ἣ νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τοῦ Στάρκου...

Ἀλλὰ περὶ τὴν 29ῃ μ. μ. τῆς 29ης ἀπροόπτόν τι συμβᾶν ἐπελθόν, ἔμελλε ν'

ἀνατρέψῃ τὴν ἐκδοκίαν τῆς καταστάσεως ταύτης: — Τὸ ἀπόγευμα διεδόθη ὅτι ὁ τραπεζίτης προσεβλήθη ὑπὸ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως.

Καὶ οὕτως, μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἐλιζούνδος ἦτο νεκρός.

Η'. 20,000,000 εἰς τὴν τύχην!

Ὅποῖαι ἤθελον εἰσθαῖ αἱ συνέπειαι τοῦ συμβάντος τούτου, οὐδεὶς ἡδύνατο ἔτι νὰ προσεκάτῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἄμα τὸ ἔμαθεν ὥφειλε φυσικώτατα νὰ σκεφθῇ ὅτι πάντως θὰ τῷ ἦσαν εὐνοϊκαί. Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ σπουδαῖον ἦτο ὅτι ὁ γάμος τῆς Ἀδζίνης ἀνεβάλλετο. Καίτοι δὲ ἡ νεάνις θὰ ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν βαθείας θλίψεως, δὲν ἐδίστασε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, δὲν ἡδυνήθη ὅμως μήτε τὴν Ἀδζίνην νὰ ἰδῇ μήτε τὸν Εὐαγγέλιον Ἡμερολόγιον νὰ περιμένῃ.

— «Ἐὰν, ἐσκέπτετο, ὑπανδρευομένη τὸν πλοίαρχον αὐτὸν, ἐθυσίαζεν ἑαυτὴν εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατρὸς της, ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γίνῃ τώρα ὅτε ὁ πατὴρ της δὲν ὑπάρχει πλέον.»

Ὁ συλλογισμὸς ἦτο δίκαιος· ἐντεῦθεν δὲ τὸ φυσικώτατον συμπέρασμα ὅτι ἂν αἱ ἐλπίδες τοῦ Ἑρρίκου εἶχον αὐξηθῇ, αἱ τοῦ Στάρκου εἶχον ἐλαττωθῇ. Δὲν ἐκπλήσσεται τις λοιπὸν ἂν τὴν ἐπαύριον, συνδιαλέξῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὑπὸ τοῦ Σκοπέλου προκληθεῖσα, ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς σκαλοβάας. Οὔτε διότι πρῶτος ὁ Σκοπέλος εἶχε φέρει τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ Ἐλιζούνδου, — εἰδησιν ἣτις ἔκαμε μέγαν κρότον ἀνὰ τὴν πόλιν.

Πᾶς τις θὰ ἐπίστευεν ὅτι, ἐπὶ ταῖς πρώταις λέξεσι τοῦ Σκοπέλου, ὁ πλοίαρχος θὰ ἔκαμνε κίνημα μανιώδους ὀργῆς, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο συνέβη. Ἐγνώριζε νὰ συγκρατῇται καὶ δὲν συνήθιζε παντάπασι νὰ μεμψιμοιρῇ διὰ πράγματα συντελεσθέντα ἤδη.

— «Α! ὁ Ἐλιζούνδος ἀπέθανεν;» εἶπεν ἀπλῶς.

— «Ναί!...ἀπέθανε!»

— «Νὰ ἡτοχειριάσθῃ ἀρά γε;» προσέθηκεν ἡμιφώνως, ὥστε ὠμίλει καθ' ἑαυτόν.

— «Ὁχι,» ἀπεκρίθη ὁ Σκόπελος ἀκούσας τὴν σκέψιν τοῦ πλοίαρχου, «ὅχι! οἱ ἱατροὶ ἐγνωμύδοτησαν ὅτι ἀπέθανεν ἐκ συμφορῆσεως.

— Κεραυνοβόλου;...

— Σχεδόν. Ἐχασε παρευθὺς τὰς αἰσθήσεις του καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν πρὶν ἀποθάνῃ!»

— «Πόσον ἀξίζει νὰ ἔγινε ἔτσι, Σκόπελε!»

— «Ἀνακτιρρήτως, προπάντων ἂν ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἀρκαδίας εἶχε περάτωθῇ.....

— «Ἐξ ὁλοκλήρου. Τὰ γραμματιαῖά μας προεξωφλήθησαν, καὶ τώρα οἱ αἰχμάλωτοι θὰ σοὶ παραδοθῶσιν ἀντὶ ἀργύρου.»

— «Ε! τί διαβόλο πλέον, ἦτο καιρός!» ἐφώναζεν ὁ ὑποπλοίαρχος. «Ἀλλὰ, πλοίαρχε, αὐτὴ ἐτελείωσε, ἀλλὰ.... ἡ ἄλλη;»

— «Ἡ ἄλλη;... ἀπῆντησεν ἡσύχως ὁ Νικόλαος Στάρκος. «Ε! καὶ ἡ ἄλλη θὰ τελειώσῃ ὅπως τελειώνει καὶ αὐτή! Δὲν βλέπω τί ἡμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα. Ἡ Ἀδζίνη θὰ ὑπακούσῃ τὸν πατέρα τῆς νεκρὸν, καθὼς τὸν ὑπήκουσε ζῶντα, καὶ...διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους!»

— «Λοιπὸν, πλοίαρχε, δὲν σκοπεύετε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν παρτίδα;»

— «Νὰ τὴν ἐγκαταλείψω!» ἐφώναζεν ὁ Στάρκος διὰ τόνου δηλοῦντος τὴν σιδηρὰν θέλησιν νὰ συντρίψῃ πᾶν πρόσκομμα. «Εἰπέ λοιπὸν, Σκόπελε, πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος, εἰς μόνον, συγκατατιθέμενος νὰ κλείσῃ τὴν χεῖρα, ὅταν ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ διὰ νὰ πέσωσιν ἐν αὐτῇ εἴκοσιν ἑκατομμύρια!»

— «Εἴκοσιν ἑκατομμύρια!» ἐπανέλαβεν ὁ Σκόπελος μειδιῶν καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν. «Ναί! ἀκριβῶς εἴκοσι ἑκατομμύρια εἶχον ἐκτιμήσει τὴν περιουσίαν

τοῦ παλαιοῦ μας φίλου Ἐλιζούνδου!»

— «Περιουσία ἐλευθέρᾳ, καθαρὰ εἰς ἰσχυρὰ χρεώγραφα ἐξαργυρούμενα κατὰ πᾶσιν στιγμῇν....

— Καὶ τῆς ὁποίας θὰ γίνετε κύριος, πλοίαρχε, διότι τώρα ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία περιέρχεται εἰς τὴν ὠρίαν Ἀδζίνην....

— «Ἡ ὁποία, περιέρχεται εἰς ἐμέ!..Μὴ φοβοῦ, Σκόπελε, διὰ μιᾶς λέξεως δύναμαι νὰ καταστρέψω τὴν τιμὴν τοῦ τραπέζιτου, καὶ, μετὰ τὴν θάνατόν του καθὼς καὶ πρὶν, ἡ θυγάτηρ του θὰ προτιμᾷ μᾶλλον τὴν τιμὴν παρὰ τὴν περιουσίαν! Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶπω τίποτε, δὲν θ' ἀναγκασθῶ νὰ εἶπω τίποτε....Τὴν πίεσιν ἣν ἐξήσκουν ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς ἐξασκῶ πάντοτε καὶ ἐπ' αὐτῆς! Τὰ εἴκοσι ταῦτα ἑκατομμύρια θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς νὰ τὰ παραχωρήσῃ ὥς προίκα εἰς τὸν Νικόλαον Στάρκον, καὶ ἂν ἀμφιβάλλῃς περὶ τοῦτου, Σκόπελε, σημαίνει ὅτι δὲν γνωρίζεις τὸν πλοίαρχον τῆς Καρύστας!»

«Ὁ Στάρκος ὠμίλει μετὰ τσαούτης πεποιθήσεως ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχός του, καίτοι ἐπιρρεπὴς εἰς ὑποψίας, κατεπίσθη ὅτι τὸ συμβᾶν τῆς προτεραίας δὲν θὰ παρεκώλυε τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἡ μόνη ἐρώτησις ἦν προέβαλον ἦτο ἐπὶ πόσον ἄρα θὰ διήρκει ἡ ἀναβολὴ αὐτῇ, καίτοι ὁ Στάρκος δὲν ἐπίστευε τὸ τοιοῦτο διὸ τὴν ἐπαύριον παρέστη εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ πλουσίου τραπέζιτου, ἣτις ἐγένετο ἀπλούστατα, ὀλίγων παρακολουθησάντων αὐτήν. Συννητήθη δ' ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἀλβαρέτ. ἀλλὰ πλὴν τινων βλεμμάτων οὐδὲν ἕτερον ἀντηλλάγη μετὰ τῶν.

Ἐπὶ πέντε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐλιζούνδου ἡμέρας ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας προσεπάθησε νὰ εὐχάσῃ μέχρι τῆς νέας. Ἀλλ' ἡ θύρα τοῦ τραπέζικου καταστήματος ἦν κεκλεισμένη εἰς ὅλους. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ τράπεζα ἀπέβηκε μετὰ τοῦ τραπέζιτου. Ἀλλ' οὐδ' ὁ Ἑρρίκος ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος. Οὐδ' αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς Ἀδζί-

νης, οὔτε δι' ἐπισκέψεως οὔτε δι' ἐπιστολῆς ὅπερ διήγειρεν ἐν ἑαυτῷ τὴν σκέψιν μὴ ἢ νεᾶνις ἐγκατέλιπε τοὺς Κορφυῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἐαρχῆ ὅστις οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας, μακρὰν τοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδια του, ἐπανελάμβανεν ὅτι ἡ πραγματοποίησις των εἶχεν ἀναβληθῇ μόνον χάρις αὐτῷ καὶ ταῖς ἐνεργεαῖς τοῦ Σκαπέλου δι' οὐδὲν ἀμφέβαλεν. Ἔδει μόνον ν' ἀναμείνωσιν ὅπως ἡ πρώτη περίοδος τῆς λύπης παρέλθῃ καὶ ἴσως ἐπίσης, ὅπως ἡ χρηματιστικὴ τῆς οἰκίας κατὰστασις διακανονισθῇ. Ἡ περιουσία ἦν κατέλιπεν ὁ τραπεζίτης, ἐξηγουμένη ὑπὸ τῶν φλυαριῶν τῆς συνοικίας καὶ τῶν κενολογιῶν τῆς πόλεως εἶχεν ἤδη πενταπλασιασθῇ σχεδόν. Ναί! διεβεβαίουν ὅτι ὁ Ἐλιζούνδος δὲν ἄφηνεν ὀλιγώτερα τῶν ἑκατὸν ἑκατομμυρίων! Καὶ πόσον εὐτυχὴς κληρονόμος ἡ νεαρὰ Ἀδζίνη, καὶ πόσον εὐδαίμων ἄνθρωπος ὁ Στάρκος εἰς ὃν ἦτο ὑποσχρημένη ἡ χεὶρ αὐτῆς! Ἄδουν περὶ τούτου ἐγένετο λόγος ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον! Οἱ ἄλλοι συνέρρεον περὶ τὴν οἰκίαν τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ ἐν ἣ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀμύθητος πλοῦτος. ἐπειδὴ εἰσῆλθε τόσῳ πολὺς ἀργυρὸς καὶ ἐξῆλθε τόσον ὀλίγος!... Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ περιουσία αὕτη ἦτο κολοσσιαία, ἀνερχομένη εἰς 20.000.000 περίπου, καὶ ὡς εἶχεν εἰπῇ ὁ Στάρκος, εἰς εὐχερῶς ἐξαργυρούμενα χρεώγραφα, ὅχι εἰς ἐγγεῖους ιδιοκτησίας.

Τοῦτο εἶδε καὶ ἡ Ἀδζίνη καὶ ὁ Ἐαρχὴ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου ἡμέρας. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἐπεδόθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ἦτο διὰ τίνων μέσων εἶχε κερδισθῇ αὐτὸς ὁ πλοῦτος. Ὁ Ἐλιζούνδος βεβαίως ἐλάμβανε τὴν πρόνοιαν νὰ καταστρέφῃ πᾶν τυχὸν ὑποπτόν ἔγγραφο, ἀλλ' ὁ θάνατος τὸν εἶχε προσβάλλει ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἤδη ἦσαν ἐκεῖ ἔγγραφα καὶ ὠμίλουν ἀφ' ἑκωτῶν. Ἡ Ἀδζίνη λοιπὸν καὶ ὁ Ἐαρχὴ ἐγνώριζον ἤδη κάλλιστα τὴν πηγὴν τῶν

ἑκατομμυρίων τούτων! Ἐγνώριζον ἐπὶ πόσων ἀθλιότητων ἐστηρίζετο ἅπας ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος· οὐδὲν πλέον ἔμενε νὰ μάθωσιν:..... Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς καὶ διατὶ ὁ Στάρκος εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν του τὸν Ἐλιζούνδον! ἦτο ὁ συνενοχὸς του! Διὰ μίαν λέξεως ἠδύναντο νὰ τὸν ἀτιμάσῃ! καὶ ἂν εἶτα ἐξηφανίζετο, θὰ καθίστατο ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῶσι τὰ ἔχνη του. Ἀφαρπάζων ὅθεν ἀπὸ τοῦ πατρὸς τὴν θυγατέρα, ἐπληρώνετο διὰ τὴν σιγὴν του!

— «Ὁ ἄθλιος!... ὁ ἄθλιος!» ἐφώναζεν ὁ Ἐαρχὴς.

— «Σιωπὴ!» ἀπεκρίνετο ἡ Ἀδζίνη. Καὶ εἰσιὼν αἰσθανόμενος ὅτι αἱ λόγοι του ἐξικνουντο μακρότερον τοῦ Νικολάου Στάρκου!

Ἐν τούτοις, ἡ κατὰστασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βραδύνῃ νὰ περατωθῇ. Ἔδει, ἄλλως τε, ἡ Ἀδζίνη νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν περιτομήν ταύτην, πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων. Ὅθεν τὴν ἔκτιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου ἡμέραν ὁ Στάρκος, κληθεὶς μετ' εὐμενείας ὑπὸ τοῦ Ἐαρχῆ, μετέβη εἰς τὴν τράπεζαν ἔνθα εἰσῆχθη παράυτα. Οἱ γείτονες, ἰδόντες εἰσερχόμενον αὐτὸν εἰς τὴν τόσον ἐπιμόνως μέχρι τότε κεκλεισμένην οἰκίαν, δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι ἡ τύχη τὸν ἡύνοει.

Ὁ Στάρκος εὗρε τὴν Ἀδζίνην εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ πατρὸς τῆς, καθημένην πρὸ τοῦ γραφείου, ἐφ' οὗ ἐφαίνετο μέγας ἀριθμὸς ἐγγράφων, ἀποδείξεων καὶ βιβλίων. Ὁ πλοίαρχος ἠνόησε τὰ πάντα μία μόνῃ τῷ ἔμεινεν ἔτι ἀμφιβολία, ἐγνώριζεν ἄρα ἢ νεᾶνις τὰς μετὰ τῶν πειρατῶν σχέσεις τοῦ τραπεζίτου;

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ του ἐκείνη ἠγέρθη.— ἀπαλασσομένη οὕτω νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ καθήσῃ.— καὶ ἔνευσε τῷ Ἐαρχῇ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους. Ἦτο ἐνδεδυμένη πενθίμως. Ἡ σοβαρὰ φυσιογνωμία τῆς καὶ οἱ καταβεβλημένοι ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας ὀφθαλμοὶ τῆς προέδιδον μεγάλην ρυσικὴν θλίψιν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἠθικὴν χθουμίαν. Ἐν τῇ συνεντεύξει ταύτῃ, ἥτις ἔμελλε

νὰ ἔχῃ τόσῳ σοβρὰς συνεπειάς δι' ὅλους ἐκείνους περὶ ὧν θὰ ἐγίνετο λόγος, ἡ ψυχραιμία της ἔδει νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

— «Ἰδοὺ ἐγώ, Ἀδρίνη Ἐλιζούνδου,» εἶπεν ὁ πλοίαρχος, «καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Διατὶ μὲ ἐζητήσατε ;»

— «Διὰ δύο αἰτίας, Νικόλαε Στάρκε,» ἀπεκρίνατο ἡ νέα ἐπιθυμοῦσα νὰ φθάσῃ εὐθὺς εἰς τὸ τέρμα. «Κατὰ πρῶτον. ἵνα σὰς εἶπω ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς ὢν, —τὸ γνωρίζετε—μοὶ ἐπέβαλεν ὁ πατήρ μου, δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς διαλελυμένος μεταξὺ μας.»

— «Καὶ ἐγώ,» ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ πλοίαρχος, «περιορίζομαι νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅ,τι ὁμιλοῦσα οὕτω ἡ Ἀδρίνη Ἐλιζούνδου, δὲν ἀνελογίσθη ἴσως τὰς συνεπειὰς τῶν λόγων της.»

— «Τὰς ἀνελογίστην, καὶ θὰ ἐννοήσῃτε ὅτι ἡ μετὰγνώσίς μου ἔσται ἀμετάκλητος, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ μάθω περὶ τῆς φύσεως τῶν συναλλαγῶν ἃς ὁ οἶκος Ἐλιζούνδου ἔχει κάμει μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν σῶν, Νικόλαε Στάρκε !»

Ἐπὶ τῇ κατηγορηματικωτάτῃ ταύτῃ ἀπαντήσας ζωηρὰ ἦτο ἡ ἀπελπισία τοῦ πλοίαρχου. Ἀναμφιβόλως περιέμενε μετὰ πεποιθήσεως ταύτην, ἀλλὰ συνάμα ἐσκέπτετο ὅτι θὰ συνέτριβε τὴν ἀντίστασίν της καθιστῶν αὐτῇ γνωστόν τι ὑπῆρξεν ὁ πατήρ της καὶ ἵποῖται σχέσεις τὸν συνεδεον μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐκείνη ἐγνώριζε τὰ πάντα. Συνετρίβετο οὕτω πῶς τὸ κάλλιστον τῶν ὀπλῶν του ἐν αὐτῇ τῇ χειρὶ του. δὲν ἐπίστευεν ὅμως ἐαυτὸν ἀφωπλισθέντα καὶ ἐπανελάβε δι' ὀλίγον εἰρωνικοῦ τόνου.

— «Λοιπὸν, γνωρίζετε τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου Ἐλιζούνδου, καὶ γνωρίζουσα ταύτας ὁμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως ;»

— Μάλιστα, Νικόλαε Στάρκε, καὶ οὕτω θὰ ὁμιλῶ πάντοτε, ἐπειδὴ εἶναι χρέος μου νὰ ὁμιλῶ οὕτω !»

— «Ὁφείλω λοιπὸν νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἐρρίκος δ' Ἀλβαρέτ.....

— «Μὴ ἀναμειγνύετε τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρ-

ρίκου δ' Ἀλβαρέτ εἰς ὅλα αὐτά !» ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Ἀδρίνη. Εἵτα δὲ, πλέον κυρία ἐαυτῆς καὶ ἵνα ἐμποδίσῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἔριδα, προσέθηκε :

— «Γνωρίζετε καλῶς, Νικόλαε Στάρκε, ὁ πλοίαρχος δ' Ἀλβαρέτ δὲν θὰ συγκατανεύσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ τραπεζίτου Ἐλιζούνδου !»

— «Θὰ εἶναι δύσκολον !»

— «Θὰ εἶναι τίμιον !»

— «Καὶ διατί ;»

— «Διότι δὲν νυμφεύεται τις κληρονόμον ἢς ὁ πατήρ ὑπῆρξε τραπεζίτης τῶν πειρατῶν ! Ὅχι ! εἰς τίμιος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ περιουσίαν κτηθεῖσαν διὰ μέσων ἐπονειδίστων !»

— «Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Στάρκος, «μοὶ φαίνεται ὅτι ὁμιλοῦμεν περὶ πραγμάτων ξένων πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἣν πρόκειται νὰ συζητήσωμεν !»

— «Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀμετάκλητος !»

— «Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι ὁ μέλλων σύζυγος τῆς Ἀδρίνης Ἐλιζούνδου ἦτο ὁ Νικόλαος Στάρκος καὶ ὅχι ὁ πλοίαρχος δ' Ἀλβαρέτ ! Ὁ δὲ θάνατος τοῦ πατρὸς της δὲν θὰ μετέβαλλε τὰς ἀποφάσεις της περισσότερον ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου.»

— «Ὑπῆκουον εἰς τὸν πατέρα μου,» ἀπεκρίθη ἡ Ἀδρίνη. «Ὑπῆκουον εἰς αὐτὸν χωρὶς νὰ γνωρίζω τὰ αἴτια ἅπερ τὸν ἐβίαζον νὰ μὲ θυσιάσῃ ! Τώρα γνωρίζω ὅτι ὑπακούουσα αὐτῷ ἔσωζα τὴν τιμὴν του !»

— «Λοιπὸν τὸ γνωρίζετε.....

— Γνωρίζω, ἐπανελάβεν ἐκείνη. γνωρίζω ὅτι εἴθε σεῖς ὁ συνένοχός του, σεῖς ὅστις τὸν ἀνεμίξατε εἰς τὰς ἀτίμους ταύτας ἐπιχειρήσεις, σεῖς ὅστις συνετελέσατε ὅπως ἐπέλθωσι τὰ ἑκατομμύρια ταῦτα εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις ἦτο τιμὴ πρὸ τῆς ἐπεμβάσεώς σας ! Γνωρίζω ὅτι τὸν ἠπειλήσατε νὰ διακηρύξῃτε δημοσίᾳ τὴν ἀτιμίαν του, ἂν δὲν συγκατατίθετο νὰ σὰς δώσῃ τὴν θυγατέρα του ! Τῇ ἀληθείᾳ ! ἡδυνήθητέ ποτε νὰ πιστεύσητε ὁ-

τι συγκατατιθεμένη νὰ σᾶς ὑπανδρεύθῃ ἔπραττον τοῦτο δι' ἄλλο τι ἢ διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου ;»

— « Ἐστῶ, οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ σᾶς διακοινώσω ! Ἄλλ' ἐὰν ἐφείδεσθε τῆς τιμῆς τοῦ πατρός σας κατὰ τὴν ζωὴν του, πολλῶ μᾶλλον ἐφείλετε νὰ φείδησθε ταύτης μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ, ἐὰν ἐπ' ὀλίγον ἐπιμείνητε.....

— « Θὰ τὰ εἰπῇτε ὅλα, Νικόλαε Στάρκε ! » ἐφώναζεν ἡ νεάνις μετὰ τοιαύτης ἀηδίας καὶ περιφρονησεως, ὥστε ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθε· εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀναιδοῦς ἀνθρώπου.

— « Ναὶ.....τὰ πάντα ! » ἐπανέλαβε.

— « Δὲν θὰ τὸ πράξῃτε, Νικόλαε Στάρκε ! »

— « Καὶ δικτὶ ; »

— « Διότι οὕτω πῶς θὰ ἐκκηγορεῖτε αὐτὸς ἐαυτόν ! »

— « Θὰ ἐκκηγοροῦν αὐτὸς ἐαυτόν, Ἀδζίνη Ἐλιζούνδου ! Νομίζετε λοιπὸν ὅτι αἱ συναλλαγαὶ αὗται ἐγένοντό ποτε ὑπὸ τὸ ὄνομά μου ; ὑποθέτετε ὅτι ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶναι ὁ δικτρεύων τὸ Αἰγαῖον καὶ ἐμπορευόμενος αἰχμαλώτους ; Ὁχι ! Ὁμιλῶν δὲν διακινδυνεύω ἐμαυτὸν, καὶ, ἂν ἐπιμένητε, θὰ ὀμιλήσω ! »

Ἡ νεάνις παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὸν πλοίαρχον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οὔτινας εἶχον ἄπικν τὸ θράσος τῆς τιμιότητος, δὲν ἐταπεινώθησαν πρὸ τῶν ἰδικῶν του καίπερ τρομερὰ βλεπόντων.

— « Νικόλαε Στάρκε, εἶπε, θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἀφοπλίσω διὰ μιᾶς λέξεως, διότι ἡ πρὸς τὸν γάμον ἐπιμονή σας δὲν προήρχετο μῆτε ἐκ συμπαιδείας, μῆτε ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐμέ ! Ἀλλὰ ἀπλῶς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχετε νὰ κατασταῇτε κύριος τῆς περιουσίας τοῦ πατρός μου ! Ναὶ, θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς εἶπω : Τὰ ἑκατομύρια θέλετε !..... Ἐ λοιπὸν, ἰδοὺ αὐτὰ !..... λάβετε τὰ !..... ἀναχωρήσατε !..... καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐπανίδω πλέον !... Ἀλλὰ, δὲν θὰ τὸ εἶπω, Νικόλαε Στάρκε, Τὰ ἑκατομύρια ταῦτα, ἅπερ κληρονομῶ.....δὲν θὰ τὰ λάβητε !.....θὰ τὰ φυ-

λάξω !....Θὰ κάμω πρέπουσάν μοι χοῦσιν αὐτῶν !... Ὁχι ! δὲν θὰ τὰ λάβητε !....Καὶ τώρα, ἐξέλθετε τοῦ δωματίου τούτου !..... Ἐξέλθετε τῆς οἰκίας ταύτης !..... Ἐξέλθετε ! »

Ἡ Ἀδζίνη τὴν χεῖρα τεταμένην, τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην ἔχουσα, ἐφκίνητο τότε ὅτι κατηρᾷτο τὸν πλοίαρχον, ὡς ἡ Ἀνδρονίκη τὸν εἶχε καταρᾷθῃ ἐβδομάδας τινὰς πρότερον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς πατριαῆς οἰκίας. Ἄλλ' ἐὰν τότε ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶχεν ὑποχωρήσει πρὸ τῆς μητρὸς του, τὴν φορὰν ταύτην προέβη ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν νεάνιδαν :

— « Ἀδζίνη Ἐλιζούνδου, » εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, « ναὶ ! τὰ ἑκατομύρια ταῦτά μοι χρειάζονται !.....Διὰ τοῦ ἐνός ἢ διὰ τοῦ ἐτέρου τρόπου, μοι χρειάζονται.....καὶ θὰ τὰ λάβω ! »

— « Ὁχι !..... καὶ κάλλιον νὰ τὰ ἐξαφηνίσω, κάλλιον νὰ τὰ ῥίψω εἰς τὰ κύματα τοῦ κόλπου ! » ἀπήντησεν ἡ Ἀδζίνη,

— « Θὰ τὰ λάβω, σᾶς λέγω !... ..Τὰ θέλω ! »

Ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶχε δρᾷξει τὴν νεάνιδαν ἐκ τοῦ βραχιόνος. Ἡ ὀργὴ τὸν παρέφερε. Δὲν ἦτο πλέον κύριος ἐαυτοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλει. Ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν φονεύσῃ !

Ἐκείνη ἀντελήφθη ἐν ἀκέρει τὰ πάντα. Νὰ ἀποθάνῃ ! Ἐ ! καὶ τί τὴν ἐνδιέφερε τώρα ! Ὁ θάνατος οὐδ' αὖτως τὴν ἐπτόει. Ἀλλ' ἡ ἐνεργητικὴ νεάνις εἶχεν ἄλλοιαν λάθει περὶ ἐαυτῆς ἀπόφασιν..... Εἶχε καταδικάσει ἐαυτὴν νὰ ζήσῃ.

— « Ἐκρῇ ! » ἐφώναζε.

Ἡ θύρα ἡνοίχθη. Ὁ Ἐκρῆς πρὸς αὐτὴν ἐβή.

— « Ἐκρῇ, δίδωε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ! »

Ὁ Στάρκος, πρὶν ἢ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ στραφῇ, συνελήφθη ὑπὸ δύο σιδηρῶν βραχιόνων. Ἡ ἀναπνοὴ τῷ ἐξέλιπεν. Ἡθελῆσε νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ φωνάξῃ.....δὲν τὸ κατάρθωσεν, ὡς δὲν κατάρθου ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φρικώδους ἐκείνης περιπτύ-

τι συγκατατιθεμένη νὰ σᾶς ὑπανδρεύθῃ ἑπραττον τοῦτο δι' ἄλλο τι ἢ διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου ;»

— « Ἐστῶ, οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ σᾶς διακοινώσω ! Ἄλλ' ἐὰν ἐφείδεσθε τῆς τιμῆς τοῦ πατρός σας κατὰ τὴν ζωὴν του, πολλῶ μᾶλλον ἐφείλετε νὰ φείδησθε ταύτης μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ, ἐὰν ἐπ' ὀλίγον ἐπιμείνητε.....

— « Θὰ τὰ εἰπῇτε ὅλα, Νικόλαε Στάρκε ! » ἐφώναζεν ἡ νεᾶνις μετὰ τοιαύτης ἀηδίας καὶ περιφρονησεως, ὥστε ἑλαφρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθε, εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀναιδοῦς ἀνθρώπου.

— « Ναὶ.....τὰ πάντα ! » ἐπανέλαβε.

— « Δὲν θὰ τὸ πράξῃτε, Νικόλαε Στάρκε ! »

— « Καὶ δικτὶ ; »

— « Διότι οὕτω πῶς θὰ ἐκκηγορεῖτε αὐτὸς ἐαυτόν ! »

— « Θὰ ἐκκηγοροῦν αὐτὸς ἐαυτόν, Ἀδελφὴν Ἐλιζούνδου ! Νομίζετε λοιπὸν ὅτι αἱ συναλλαγαὶ αὗται ἐγένοντό ποτε ὑπὸ τὸ ὄνομά μου ; ὑποθέτετε ὅτι ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶναι ὁ δικτρεύων τὸ Αἰγαῖον καὶ ἐμπορευόμενος αἰχμαλώτους ; Ὁχι ! Ὁμιλῶν δὲν διακινδυνεύω ἐμαυτὸν, καὶ, ἂν ἐπιμένητε, θὰ ὀμιλήσω ! »

Ἡ νεᾶνις παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὸν πλοίαρχον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οὔτινης εἶχον ἄπικν τὸ θράσος τῆς τιμιότητος, δὲν ἐταπεινώθησαν πρὸ τῶν ἰδικῶν του καίπερ τρομερὰ βλεπόντων.

— « Νικόλαε Στάρκε, εἶπε, θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἀφοπλίσω διὰ μιᾶς λέξεως, διότι ἡ πρὸς τὸν γάμον ἐπιμονή σας δὲν προήρχετο μῆτε ἐκ συμπαιδείας, μῆτε ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐμέ ! Ἀλλὰ ἀπλῶς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχετε νὰ κατασταῇτε κύριος τῆς περιουσίας τοῦ πατρός μου ! Ναὶ, θὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς εἶπω : Τὰ ἑκατομύρια θέλετε !..... Ἐ λοιπὸν, ἰδοὺ αὐτὰ !..... λάβετε τὰ !..... ἀναχωρήσατε !..... καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐπανίδω πλέον !... Ἀλλὰ, δὲν θὰ τὸ εἶπω, Νικόλαε Στάρκε, Τὰ ἑκατομύρια ταῦτα, ἅπερ κληρονομῶ.....δὲν θὰ τὰ λάβητε !.....θὰ τὰ φυ-

λάξω !....Θὰ κάμω πρέπουσάν μοι χοῦσιν αὐτῶν !... Ὁχι ! δὲν θὰ τὰ λάβητε !....Καὶ τώρα, ἐξέλθετε τοῦ δωματίου τούτου !..... Ἐξέλθετε τῆς οἰκίας ταύτης !..... Ἐξέλθετε ! »

Ἡ Ἀδελφὴν τὴν χεῖρα τεταμένην, τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην ἔχουσα, ἐφκίνητο τότε ὅτι κατηρᾶτο τὸν πλοίαρχον, ὡς ἡ Ἀνδρονίκη τὸν εἶχε καταρᾶσθαι ἐβδομάδας τινὰς πρότερον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς πατρίδος οἰκίας. Ἄλλ' ἐὰν τότε ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶχεν ὑποχωρήσει πρὸ τῆς μητρὸς του, τὴν φορὰν ταύτην προέβη ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν νεᾶνίδα :

— « Ἀδελφὴν Ἐλιζούνδου, » εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, « ναὶ ! τὰ ἑκατομύρια ταῦτά μοι χρειάζονται !.....Διὰ τοῦ ἐνός ἢ διὰ τοῦ ἑτέρου τρόπου, μοι χρειάζονται.....καὶ θὰ τὰ λάβω ! »

— « Ὁχι !..... καὶ κάλλιον νὰ τὰ ἐξαφηνίσω, κάλλιον νὰ τὰ ῥίψω εἰς τὰ κύματα τοῦ κόλπου ! » ἀπήντησεν ἡ Ἀδελφὴν,

— « Θὰ τὰ λάβω, σᾶς λέγω !.....Τὰ θέλω ! »

Ὁ Νικόλαος Στάρκος εἶχε δρᾶξει τὴν νεᾶνίδα ἐκ τοῦ βραχιόνος. Ἡ ὀργὴ τὸν παρέφερε. Δὲν ἦτο πλέον κύριος ἐαυτοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλει. Ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν φονεύσῃ !

Ἐκείνη ἀντελήφθη ἐν ἀκέρει τὰ πάντα. Νὰ ἀποθάνῃ ! Ἐ ! καὶ τί τὴν ἐνδιέφερε τώρα ! Ὁ θάνατος οὐδ' αὖτως τὴν ἐπτόει. Ἀλλ' ἡ ἐνεργητικὴ νεᾶνις εἶχεν ἄλλοιαν λάθει περὶ ἐαυτῆς ἀπόφασιν..... Εἶχε καταδικάσει ἐαυτὴν νὰ ζήσῃ.

— « Ἐκρῇ ! » ἐφώναζε.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ὁ Ἐκρῆς πρὸς αὐτὴν ἐβή.

— « Ἐκρῇ, δίδωε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ! »

Ὁ Στάρκος, πρὶν ἢ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ στραφῇ, συνελήφθη ὑπὸ δύο σιδηρῶν βραχιόνων. Ἡ ἀναπνοὴ τῷ ἐξέλιπεν. Ἡθελῆσε νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ φωνάξῃ.....δὲν τὸ κατάρθωσεν, ὡς δὲν κατάρθου ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φρικώδους ἐκείνης περιπτύ-

ξεως· εἶτα καταμεμωλωπισμένος, ἡμι πεπνιγμένος. ἀδυνάτων νὰ ἐκβάλῃ τὸν περκαμικρὸν γόον, ἀπήχθη μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας.— Ἐκεῖ ὁ Ἐκρῆς ταῦτα μόνον τῷ εἶπε:

— «Δὲν σὲ φονεύω, ἐπειδὴ δὲν μοῦ εἶπε νὰ σὲ φονεύσω! Ὅταν μοῦ τὸ εἶπῃ, θὰ τὸ πράξω!»

Καὶ ἐπα ἐκλείσσε τὴν θύραν.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Οὐδεὶς ἀντελήφθη ὅτι ὁ Στάρκος εἶχεν ἐκδιωχθῇ τῆς οἰκίας τοῦ τραπεζίτου. Ἀλλὰ τὸν εἶχον ἴδει εἰσερχόμενον, καὶ τοῦτο ἤρκει. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο ὁ Ἑρρίκος· δ' Ἀλδαρετ νὰ σκεφθῇ, ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ ἀντίζηλός του ἐγένετο δεκτός· ἐκεῖ ἔνθα ἀπέφευγον νὰ δεχθῶσιν αὐτὸν ὡς θὰ ἐσκέπτετο καὶ πᾶς ἄλλος, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας ἐξηκολούθει κατέχων ἀντικρὺ τῆς νέας τὴν θέσιν μελλονύμφου. Οἷον δεινὸν κτύπημα δι' αὐτὸν τοῦτο! Ὁ Νικόλαος Στάρκος νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ, ὅθεν διαταγὴ ἀνάληγτος ἀπέδιδωκεν αὐτόν! Μικροῦ δεῖν κατηρᾶτο τὴν Ἀδζίνην, καὶ τί δὲν θὰ ἔπραττεν εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκετο; Ἀλλὰ κατέστη αὐτὸς κύριος ἐκυτοῦ, ὁ ἔρως κατενίκητε τὴν ὀργὴν του, καίτοι δὲ αἱ ἐνδείξεις ἦσαν ἐναντίον τῆς νέας:

— «Ὁχι! ὀχι!.....ἐφώνησε, δὲν εἶναι δυνατόν!.....Αὐτὴ.....εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ἐκείνον!.....Δὲν δύναται νὰ γίνῃ!... ..δὲν γίνεται!»

Ἐντούτοις, παρὰ τὰς πρὸς τὴν Ἀδζίνην ἀπειλὰς τοῦ ὁ Στάρκος, ὅς οὐ ἐσκέφθη, ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ. Τοῦ μυστικοῦ τούτου, ὅπερ ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ τραπεζίτου, ἀπεφάσισε μὴδὲν ν' ἀποκαλύψῃ, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον. Ἄν κατόπιν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπῆλθον, πάντοτε θὰ ἦτο καιρὸς νὰ τὸ πράξῃ. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀπεφασίσθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Σκοπέλου ἀφ' οὗ τῷ ἀνεκρίνωσε πάντα λεπτομερῶς τὰ λαβόντα χώραν. Ὁ Σκοπέλος ἔβλεπεν ἤδη τὰ πράγματα μὴ εὐνοϊκὰ, προπάντων δ' ἀνησύχει διότι ἡ κληρονόμος δὲν ἠθέλησε ν' ἀγο-

ράσῃ τὴν ἐχεμύθειάν των διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς κληρονομίας! Διὰ τοῦτο; Τῇ ἀληθείᾳ, οὐδὲν ἠνόει.

Μέχρι τῆς 12ης Νοεμβρίου ὁ Στάρκος οὐδ' ἐπὶ ὥραν ἀφῆκε τὸ πλοῖόν του· ἐξήταζε, συνεδύαζε τὰ διάφορα μέσα ἀπερθὰ ἠδύναντο νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου. Ἐλάμβανεν ἄλλως τε ἐν ταῖς ὑπολογισμοῖς συνεπικούρουν καὶ τὴν τύχην, ἥτις τῷ εἶχε παρέξει πάντοτε μεγάλως ὑπηρεσίας κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ἐπιχειρήματος βίου του..... Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οἱ ὑπολογισμοὶ του τὸν ἡπάτουν.

Οὐχ ἦττον δὲ μεμονωμένως ἔζη καὶ ὁ Ἑρρίκος. Τὰς ἀποπειράς του ὅπως ἐπενίδη τὴν νεάνίδα δὲν ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀνανεώσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζετο.—Τὸ ἐσπέρως τῆς 12ης ἔλαβεν ἐπιστολήν. Προαίσθημά τι τῷ εἶπεν ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς Ἀδζίνης. Τὴν ἀπεσφράγισε, παρετήρησε τὴν ὑπογραφήν· δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, γεγραμμένη διὰ χειρὸς τῆς νεάνιδος, περιείχε τοὺς ἐξῆς μόνον στίχους:

«Ἑρρίκος!

«Ὁ θάνατος τοῦ πατρός μου μοὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀλλ' ὀφείλτε νὰ παραιτηθῇτε ἐμοῦ! Ἡ θυγάτηρ τοῦ τραπεζίτου Ἐλιζούνδου δὲν εἶναι ἀξίη ὑμῶν! Δὲν θὰ ἀνήκω ποτὲ εἰς τὸν Νικόλαον Στάρκον, ἕνα ἄθλιον! Ἀλλὰ δὲν δύναμαι ν' ἀνήκω καὶ εἰς ὑμᾶς, ἕνα τίμιον ἀνθρώπον!.....

«Συγγνώμην καὶ χαῖρε!

Ἀδζίνη Ἐλιζούνδου.»

Ἀμα ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν ταύτην ὁ Ἑρρίκος, πρὶν ἢ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ..... Ἡ οἰκία ἦτο κεκλεισμένη, ἐγκαταλειμμένη, ἔρημος, ὥστε ἡ Ἀδζίνη τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς Ἐκρῆς νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ποτὲ πλέον εἰς αὐτήν.

(ἔπεται συνέχεια)